

HÜZÜNLÜ BİR ANNELER GÜNÜ

Anneler Günü yaklaşıyordu. Hem kayın valideme hem de eşimin babaannesine birer bluz ve birer çorap almıştım. Anneler Günü gelince onların ellerini öperek hediyelerini vermiştim. Babaannemiz o gün bir garipti. Telefonu yanına almış sabahtan beri kızlarının ya da torunlarının aramasını bekliyordu. Şu saate kadar benden ve eşimden başka onun Anneler Günü'nü kutlayan olmamıştı. Verdiğim hediye açmamıştı bile. Bu hâline çok üzülmuştüm. İçimden torunlarına çok kızıyor, "Bir telefonu çok görüyorlar. Şu kadıncağızı mutlu etmek aslında ne kadar kolay." diye düşünüyordum. Akşam olmuştu; ama babaannemizi arayan kimse olmamıştı. Aklıma bir düşünce geldi. Yan komşuya gittim, torunlarını telefonla aradım. Babaannenin onların telefonunu beklediğini ve hemen aramaları gerektiğini söyledim. Onlar, işlerinin yoğunluğundan bugünün Anneler Günü olduğunu unuttuklarını ve hemen arayacaklarını, söylediler.

Komşumda bir kahve içip eve döndüm. Babaannemizin o mahzun hâli gitmişti. Tıpkı bir çocuk gibi sevinçli gördüm onu. Yanına gidip, "Ne o babaanne, torunların seni aradı galiba, gözlerinin içi gülüyor." dedim. "Aradılar elbet, hiç beni unuturlar mı? Onların beşiklerini az mı salladım. Canlarım benim! Babaannelerini severler." dedi. Daha sonra da bana bakarak, "Tülin, kızım sen bana ne almıştın?" dedi. "Param çok yoktu, sana bir bluzla bir çorap aldım." dedim. Neşeyle, "Hediyenin büyüğü, küçüğü olmaz. Getir de bluzu giyeyim, akşama misafirler var." dedi.

Tülin İYİGÜN

(Bu yapıt için hazırlandı.)

